

θυλακίου του κλειδίου, και δια χειρὸς εἰπέρ ποτε ἄλλοτε τρεμούσης, ἀφοῦ ἐμόχθησε πολὺ ἵνα εὕρῃ τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ, ἠνέφξε τὴν θήκην καὶ ἐφάνη ἐν αὐτῇ ἀνθρώπινον κρανίον καθαρῶτατον, λίαν ἐπιμελῶς διατηρούμενον.

Ἐλαβε τὸ κρανίον ἐκεῖνο ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ θέσας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ εἰκονοστασίου ἐγονυπέτησε, κτυπήσας ὀρμητικῶς τὰ γόνατα, ἐνώπιόν του, ἔχων πάντοτε τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὡσεὶ προσευχόμενος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀλίκη ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρετήρησε τὸν κόμητα, ὅστις τὴν ἤκουε μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ἀφοῦ ἐσιώπησεν, ὁ κύριος Φρουασὺ ἐγερθεὶς ἡμηνέωξε τὴν πρὸς τὰ δωμάτια τῆς σύζυγου του θύραν, παρετήρησεν ἔσωθεν, καὶ ἐπανερχόμενος πλησίον τῆς νεάνιδος.

— Ἡ κόμησσα δὲν ἔρχεται ἀκόμη, δεσποινίς, τῇ εἶπεν, ἐξακολουθήσατε νὰ μοὶ ὁμιλήτε περὶ αὐτῆς, εὐχαριστοῦμαι νὰ σὰς ἀκούω.

— Δὲν ἔχω πλέον τίποτε, κύριε κόμη, νὰ προσθέσω· σὰς ἐξέφρασα πόσον βαθεῖα εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὴν κυρίαν Ὠβρύ, ἡ ὁποία μ' ἐθεώρει ὡς τέκνον τῆς, καὶ πρὸς τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ἡ ὁποία μαγάλως τὴν ἐβοήθει πρὸς τοῦτο. Ἡ ζωὴ μου διήλθε μεταξὺ τῶν δύο προστατίδων μου καὶ συγκεφαλαιούται εἰς τὰς λέξεις αὐτάς: «Εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη».

— Δὲν ἐγνωρίσατε τοὺς γονεῖς σας; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ὅχι! τὸ ὄνομα τῆς μητρός, τὸ μετὰ τόσης τρυφερότητος προφερόμενον, δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ τὸ δώσω εἰς καμμίαν. Ὅταν ἤμην μικρά, ἔκραζον τὴν κυρίαν Φρουασὺ: ἀγαπητὴ μου μητερίτσα.

— Ἀ! εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἀλλ' ἀργότερα, ἐξηκολούθησεν ἡ νεανίς, ἡ κυρία Ὠβρύ μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ ἔκφρασις αὕτη ἦτο ἀνάρμοστος, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποφεύγω. Ἐλυπήθην μαγάλως κατὰ τὴν ἡμέραν ποῦ ἠναγκασθῇ νὰ λέγω τὴν κυρίαν Φρουασὺ ἀπλῶς κυρίαν! Πρώτην τότε φορὰν ἠσθάνθη τὴν στέρησιν τῆς μητρός καὶ ἠνύνησα πόσον δυστυχεῖς εἶνε αἱ ὀρφαναί.

— Ἐὰν δὲν ἐγνωρίσατε τοὺς γονεῖς σας, ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ, ἤξεύρετε τοῦλάχιστον ποιοὶ ἦσαν;

— Ὅχι, κύριε κόμη.

— Οὔτε τὸ ὄνομά των;

— Οὔτε, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ Ἀλίκη.

— Ἀλλ' ἡ κυρία Ὠβρύ βεβαίως θὰ τὸ γνωρίζῃ.

— Τὴν ἠρώτησα πρὸ ὀλίγου, διότι ἐνδιαφέρομαι διὰ σοβαρωτάτην ὑπόθεσιν, καὶ ἐκεῖνη δὲν μοὶ ἀπεκρίθη· ἀλλ' ἔχω μίαν τελευταίαν ἐλπίδα: τὴν κυρίαν Φρουασὺ, καὶ ἐὰν μὲ βλέπετε εἰς τὴν οἰκίαν σας αὐτὴν τὴν στιγμὴν, κύριε, τοῦτο προέρχεται ἐξ αἰτίας...

Ἐδίστασε καὶ ἐσιώπησεν. Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὴν μετὰ γλυκύτητος:

— Δύνασθε ἐλευθέρως τὰ πάντα νὰ μοὶ ὁμολογήσετε, τέκνον μου, τῇ εἶπε· δὲν εἶμαι ὁ σύζυγός τῆς προστατίδος σας; μὲ αὐτὸν τὸν τίτλον, νομίζω, ὅτι ἔχω δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Ἡ ὀρθὴ αὕτη παρατήρησις ἔπεισε τὴν Ἀλίκην, καὶ δὲν περιέμενε νὰ τὴν παρακαλέσῃ περισσότερο. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν κόμητα, ὅτι ἤρχετο νὰ καθικετεύσῃ τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ὅπως τῇ εἶπῃ ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχε τόσο πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίζῃ.

— Πῶς! παρετήρησεν ὁ κόμης, ἐλπίζετε ὅτι ἡ σύζυγός μου γνωρίζει ὅ,τι σὰς ἐνδιαφέρει, ἀφ' οὗ ἡ κυρία Ὠβρύ τὸ ἀγνοεῖ;

Ἡ νεανίς προσέθεσεν ὅτι ἡ κυρία Φρουασὺ τὴν ἐγνώριζε πολὺ πρότερον τῆς κυρίας Ὠβρύ, καὶ βλέπουσα ὅτι ὁ κόμης τὴν παρετήρει μετὰ μεγάλης προσοχῆς, ὑποθέσασα δὲ ὅτι ἀμφέβαλλε δι' ὅσα ἔλεγε, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν πείσῃ, προσέθηκε:

— Ἐνθυμούμαι τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ἔμπροσθεν τῆς μικρᾶς παιδικῆς μου κλίνης, πολλὸν καιρὸν πρὶν γνωρίσω τὴν κυρίαν Ὠβρύ. Ἡ σύζυγός σας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν μ' ἀφῆκε σχεδὸν ποτέ, τὸ περισσότερο διάστημα τῆς ἡμέρας διήρχετο πλησίον μου.

— Παρήλθον ἔκτοτε δέκα πέντε ἔτη, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, εἶπεν ὁ κόμης προσπαθὼν νὰ ὁμιλῇ ὅσον τὸ δυνατόν ἀταράχως.

— Σχεδόν, ἀπήντησεν ἡ Ἀλίκη.

Ὁ κύριος Φρουασὺ, ὅστις ἴστατο ὀρθίως πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ἐκάθισε παρὰ τὴν νεάν καὶ τῇ εἶπε μὲ τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνήν:

— Ἐξακολουθήσατε, δεσποινίς, ἐξακολουθήσατε.

Ἡ Ἀλίκη, ὡς γνωρίζομεν, εἶχε ζήσει μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης μετὰ τῶν δύο γυναικῶν. Βλέπουσα ὅμως μετὰ πόσης συμπαιδείας ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν ὁ κόμης τῷ εἶπε:

— Ἐνθυμουμένη ταῦτα σκέπτομαι, ὅτι ἡ μήτηρ μου, ἠναγκασμένη ἴσως νὰ μ' ἀποχωρισθῇ ἢ εὐρισκομένη εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς, μὲ ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ἡ ὁποία ἀργότερον μὲ συνέστησε εἰς τὴν κυρίαν Ὠβρύ.

— Καθ' ἣν ἐποχὴν δηλαδὴ ἐπέστρεφον εἰς Γαλλίαν, ἐψιθύριεν ὁ κόμης.

— Τί εἶπατε, κύριε;

— Εἶπον, δεσποινίς, ὅτι πράγματι, ἐὰν αἱ ἀναμνήσεις σας δὲν σὰς ἀπατῶσι...

— Ἡ κυρία Φρουασὺ θὰ γνῶρίζῃ τὰ τῆς γεννήσεώς μου, ἀνέκραζεν ἡ νεανίς, καὶ δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθῇ νὰ μοὶ τὰ φανερῶσῃ.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω· καὶ ἐὰν ἡ παρέμβασίς μου δύναται νὰ σὰς ὠφελήσῃ, εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸ πράξω.

Ἡ Ἀλίκη νῦχαρίσκει τὸν κόμητα, ὅταν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεῳχθῇ ἀποτόμως καὶ ἐνεφανίσθῃ ἡ Ἑμμα. Ἰδοῦσα τὴν Ἀλίκην, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ἐκπληξίν τῆς. Τοῦτο δὲν διέλαθε τὸν κύριον Φρουασὺ. Κατόπιν διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀλίκην καὶ τὴν ἠρώτησε, διὰ φωνῆς προδιδοῦσης ἀγανάκτησιν, πῶς εὐρίσκετο μόνῃ εἰς Παρίσιους, ἄνευ τῆς κυρίας Ὠβρύ. Ἡ Ἀλίκη, ταραχθεῖσα, ἐδίσταζε ν' ἀποκριθῇ ὁ κόμης τότε ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν του, καὶ τῇ εἶπε:

— Ἡ δεσποινίς ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ὁμιλήσῃ διὰ σπουδαῖότατα πράγματα, καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρία Ὠβρύ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν συνοδεύσῃ, ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἔλθῃ μόνῃ τῆς πρὸς συνάντησίν σας.

— Δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ σὰς δυσαρστήσω, προσέθεσε μετὰ συστολῆς ἡ Ἀλίκη.

— Δὲν δυσηρεστήσατε τὴν σύζυγόν μου, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ κόμης, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἑμμα: μὴ ἐκπλήττεσθε, διότι παρευρίσκομαι εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην, προσέθεσεν, ἡ δεσποινίς μοὶ ἐπέτρεψε νὰ ἐνώσω τὰς παρακλήσεις μου μετὰ τῶν ἰδικῶν τῆς, ὅπως ἐπιτύχῃ ὅ,τι ἔχει ἀνάγκην.

— Ἐὰν ὅ,τι θέλῃ νὰ μάθῃ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, παρετήρησεν ἡ κόμησσα, ἡ παρέμβασίς σας εἶναι ὅλως ἀνωφελής.

Ὁ κύριος Φρουασὺ τὴν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ ἐπανελάβε δι' ἐντόνου φωνῆς:

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ παρέμβω κ' ἐγώ.

Ἡ Ἑμμα παρετήρησεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὴν συνέντευξιν ταύτην, ἐννοήσασα δὲ τὴν σπουδαιότητα τῶν λόγων ἐκείνων, ἐστράφη πρὸς τὴν Ἀλίκην, καὶ τῇ εἶπε μετὰ θλίψεως:

— Τί ἐπιθυμεῖτε, τέκνον μου;

— Πρόκειται, κυρία, ἐπανελάθει ἡ νεανίς περὶ μιᾶς ἀποφάσεως, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Ὠβρύ πρὸ ὀλίγου ἔλαβε.

— Ποίας;

— Νὰ ἐγκαταλείψωμεν δηλαδὴ τοὺς Παρίσιους, καὶ σήμερον μάλιστα.

— Διὰ ν' ἀπομακρυνθῇτε ἀπὸ τὸν κύριον Ρίβες, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐκπνίδετε, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Πῶς τὸ γνωρίζετε, κυρία, ἀνέκραζεν ἡ ταλαιώρος νεανίς.

— Ἐγὼ συνεβούλευσα τὴν κυρίαν Ὠβρύ νὰ τὸ πράξῃ.

— Ὑμεῖς, κυρία! ὑμεῖς! Ἀλλὰ τότε ποῖος θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ὑπερασπίσω τὴν εὐτυχίαν μου, τὴν ζωὴν μου;

— Τί ἐννοεῖτε μὲ αὐτά;

— Ὡ! μ' ἐννοεῖτε κάλλιστα, κυρία, δὲν σὰς ἐξομολογήθην τὰ πάντα;

— Ὁ ἔρως οὗτος δὲν εἶνε σοβαρός.

— Δὲν εἰξεύρω, ἐψιθύριεν ἡ νεανίς, οἱ

ὀφθαλμοὶ τῆς ὁποίας ἐπληρώθησαν δακρύων, ἀλλὰ πάσχω φοβερά, συλλογιζομένη ὅτι θὰ μὲ ἀναγκάσωσι ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτοῦ.

— Τί ἐλπίζετε; εἶπεν ἡ κυρία Φρουασὺ δι' ἀποτόμου σχεδὸν τρόπου, ὅπως κρύψῃ τὴν κατέχουσαν αὐτὴν συγκίνησιν. Εἶνε ἀδύνατον, τέκνον μου, νὰ συζευχθῇς τὸν κύριον Ρίβες.

— Ἀδύνατον! διατί, κυρία; ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς Ἀλίκη καὶ ἐκάστη τῶν λέξεών της, ἃς συνέλεγεν ἀπλήστως ὁ κ. Φρουασὺ, ἐπλήγωνε βαθέως τὴν κόμησάν. Μάτην ἐρωτῶ τὴν κυρίαν Ὠδρὺ, ἀρνείται νὰ μοὶ ἀποκριθῇ. Θὰ ἦσθε ὁμοίως καὶ ὑμεῖς ἀκαμπτος εἰς τὰς παρακλήσεις μου; Εἶναι ὅμως δίκαιον νὰ μοὶ εἴπητε διὰ ποῖον σκοπὸν μὲ καταδικάζετε εἰς αὐτὴν τὴν θλίψιν; ἐκεῖνος δὲν εἶναι ἀνάξιος δι' ἐμέ! Ἰσως ἐμὲ θεωρεῖτε ἀναξίαν ἐκείνου. Ἡ γέννησίς μου ἄρ' αὖτε εἶνε ἐμπόδιον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνου; Ἄς μὲ τὸ εἴπωσι τότε! Κυρία μου, προσφιλὴς μου κυρία, σὰς καθικετεύω, εἰπέτε, ὑπάρχει μυστήριον εἰς τὴν γέννησίν μου;

Ἐσιώπησε καὶ ἔνευσε κάτω. Ἡ Ἐμμα ἐψιθύρισε: «Μὲ καταστρέφει, ἡ δυστυχὴς!»

Καὶ ὁποία σκληρὰ σύμπτωσις! Τὰ προσφιλῆ αὐτῇ πρόσωπα ἦσαν πλησίον της βασανίζοντα αὐτὴν διὰ τοῦ φοβερότερου τρόπου. Ὁ σύζυγός της προσήλθεν εἰς βοήθειαν τῆς νεάνιδος.

— Πρέπει ν' ἀποκριθῇτε εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς νέας, τῇ εἶπε. Ἀφοῦ φροντίζετε περὶ αὐτῆς ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἐρωτήσῃ, τίνι τρόπῳ φροντίζετε διὰ τὸ μέλλον της.

Ἡ κόμησσα, μὴ ἀπωλέσασα τὴν ψυχραϊμίαν της, ἔκαμε νέαν ἀπόπειραν.

— Δὲν γνωρίζω, ἀνέκραξε τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον μ' ἐρωτᾷ.

— Ὑστερον ἀφ' ὅ,τι μοὶ διηγήθη, ἀναμένουσα τὴν ἀφίξίν σας, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸ γνωρίζετε, παρετήρησεν ὁ κόμης, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς τῆς σκηνῆς ταύτης, ἐφαίνετο ψυχραϊμὸς ὡς ἀνακριτὴς.

Καὶ ἐνῶ οὗτος ἔλεγε ταῦτα, ἡ Ἀλίκη εἶχε λάβει τὰς χεῖρας τῆς Ἐmmas, ἃς ἐκάλυπτε διὰ δακρύων καὶ ἀσπασμῶν καὶ ἔλεγε διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ ἱκετευτικῆς, σκληροτέρως ἰσως διὰ τὴν ταλαίπωρον κόμησσαν τῆς φωνῆς τοῦ συζύγου της:

— Τὸ μυστικὸν αὐτό, κυρία, ὅσον λυπηρὸν καὶ ἂν ἦνε, μὴ διστάσετε νὰ μοὶ τὸ φανερώσετε. Πρέπει νὰ ἡξεύρω πλέον τί μὲ περιμένει... Δὲν εἰμαι τώρα παιδίον... Συλλογιζομαι, πάσχω, ἀγαπῶ! Ἐχω τὸ δικαίωμα, καὶ προσπαθῶ νὰ γίνω εὐτυχὴς, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ νέαι. Ἐὰν δὲ ἦνε τυχερὸν νὰ μὴ εὐτυχῇσω ποτέ, ἔχω τότε πάλιν τὸ δικαίωμα ν' ἀποθάνω.

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ἐμμα καὶ λησμονήσασα τὴν παρουσίαν τοῦ συζύγου της, ὅστις διὰ τοῦ βλέμματός διαρκῶς παρηκολούθει αὐτὴν, περιεπτύχθη τρυφερῶς τὴν Ἀλίκην καὶ ἀνέκραξεν:

— Ν' ἀποθάνῃς! Ν' ἀποθάνῃς! Δὲν τὸ ἐπιθυμῶ!

Ὁ κύριος Φρουασὺ προὐχώρησε πρὸς τὴν κόμησσαν, ἀπέσπασε τῶν βραχιόνων της τὴν Ἀλίκην, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς, ἥς ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὸν τόνον:

— Ἀλλὰ τί κάμνετε, κυρία, οἱ ὑπηρεταὶ σὰς παρατηροῦσι.

Καὶ ὁ κόμης ἐδείκνυε τὴν πρὸς τὸ βάθος θύραν, ἐξ ἧς ἐνεφανίσθη θαλαμηπόλος τις ἐπιφορτισμένος νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ὅτι ἡ κυρία Ὠδρὺ ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ. Πράγματι, ἐπειδὴ ἡ κυρία Ὠδρὺ εἶχεν ὁμιλήσει ὀλίγον τραχέως πρὸς τὴν Ἀλίκην, μὴ βλέπουσα δ' ἐπὶ ὧραν ἤδη τὴν προστατευομένην της, ἐταράχθη ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας της, καὶ τὴν ἐζήτησεν εἰς τὸν κῆπον καὶ εἰς τὴν οἰκίαν. Μὴ εὐροῦσα δὲ αὐτὴν ἐκεῖ, ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἡ νέα θὰ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομήσσης καὶ ἔσπευσεν ἐκεῖ. Δυστυχῶς ἦτο πλέον ἄργα.

Ὁ κόμης, προσποιούμενος ἀταραξίαν, ἀφ' ἧς ὅμως ἀπέχετο πολὺ, εἶπεν εἰς τὸν θαλαμηπόλον νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Ἀλίκην πλησίον τῆς κυρίας Ὠδρὺ, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ ν' ἀναμείνῃ τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ἥτις δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ εἰς συνάντησίν της. Ἐπανακλεισθεῖσας δὲ τῆς θύρας, προὐχώρησε πρὸς τὴν σύζυγόν του. τῇ ἔνευσε νὰ καθήσῃ καὶ πλησιάσας αὐτήν,

— Τώρα, εὐχερεστήθητε νὰ ὁμιλήσετε, τῇ εἶπεν.

Γ'

— Τί ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε; εἶπεν ἡ Ἐμμα, ἥς ἡ φωνὴ ἦτο ἐντελὲς ἐξησθενημένη, μετὰ τόσας συγκινήσεις!

— Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν, ὅσον ὀδυνηρὰ καὶ ἂν εἶνε, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Φρουασὺ, καὶ ἀπαιτῶ νὰ μοὶ τὴν ὁμολογήσῃς.

Χειρονομία τῆς κομήσσης ἔπεισε τὸν κύριον Φρουασὺ, ὅτι ἦτο ἐτοίμη ν' ἀπαντήσῃ.

— Διατί δεικνύετε τόσον ἔκτακτον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην; ἡρώτησεν ὁ κόμης.

Ἡ Ἐμμα ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγνώριζε τὴν κυρίαν Ὠδρὺ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, καὶ ὅτι, μεταβαίνουσα συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν της, συνείθισε, χωρὶς καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ν' ἀγαπᾷ τὴν υἱοθετηθεῖσαν παρ' ἐκείνης νέαν.

Ἐκ τῶν λόγων ὅμως τῆς νέας ὁ κύριος Φρουασὺ εἶχε πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ παρετήρησεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅτι αὐτὴ ἀπ' ἐναντίας εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν κυρίαν Ὠδρὺ τὴν Ἀλίκην, καὶ τὴν παρεκάλεσε διὰ τρόπου εἰρωνικοῦ νὰ ἐξεύρῃ ἄλλην αἰτίαν.

— Ἡμὴν φίλη τῆς μητρὸς τῆς Ἀλίκης, εἶπε τότε ἡ Ἐμμα, καὶ ἀποθνήσκουσα μοὶ ἐνεπιστεύθη τὴν κόρην της, ἐγὼ δὲ ὠρίσθημι ὅτι θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπ' αὐτῆς.

Τότε ὁ κόμης, οὐτινος καθίστα ζωηροτέραν τὴν ἐπιθυμίαν ἢ ἀπελπιστικὴ αὐτὴ ἀρνήσις, ὅπως μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, ἡρώτησε κατὰ ποῖαν ἐποχὴν ἐχρονολογεῖτο ἡ

σχέσις αὕτη, περὶ τῆς ὁποίας πρῶτην φοράν ἤδη ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος. Ἡ Ἐμμα ἀπεκρίθη, ὅτι χρονολογεῖται ἔτη τινὰ μετὰ τὸν γάμον της.

— Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου τῶν δύο ἐτῶν, δὲν εἶνε ἀληθές; ἡρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ.

Ἡ κόμησσα ἠννόησεν ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν ἀμφέβαλλε πλέον. Ἐτήρησε νεκρικὴν σιγὴν καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ πῶς ὠνομάζετο ἡ φίλη σας ἐκείνη; ἐπανέλαβεν ὁ κόμης.

— Πῶς ὠνομάζετο; εἶπεν ἡ Ἐμμα διὰ μόλις ἀκουομένης φωνῆς.

— Μάλιστα, ἐρωτῶ ποῖον ἦτο τὸ ὄνομά της;

— Τί σὰς χρειάζεται τὸ ὄνομα;

— Τίποτε, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ τὸ γνωρίζω.

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἴπω.

— Δύνασθε... ἀποκριθῇτε... τὸ ἀπαιτῶ!

Ἡ ὀργή του, ἥτις συνεκρατεῖτο πρὸ πολλοῦ, ἐξεργάγη ἤδη. Ἦτο πελιδνός, ὡς καὶ ἡ κόμησσα, οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, αἱ συσπώμεναι χεῖρές του ἠπέλουν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ συντρίψωσι τὸ ἔρεισμα τῆς ἔδρας, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο.

Ἡ Ἐμμα ἐντρομος ἀνέκραξεν:

— Δὲν σὰς ἀναγνωρίζω πλέον! Εἰσθε τόσον ἡσυχος συνήθως, καὶ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας!...

— Σὰς τὸ εἶπον, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος, θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐὰν δὲν ἀπαντᾷτε τώρα, ἀφοῦ ἤμεθα μόνοι, θὰ φανερώσω τὰς ὑποψίας, τὰς ὁποίας συνέλαβον, πρὸς τὴν Ἀλίκην.

Καὶ ἵνα μεγαλειτέραν βαρύτητα δώσῃ εἰς τοὺς λόγους του ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν, ἵνα κράξῃ τὴν νεάνίδα.

Ἡ Ἐμμα ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν του κράζουσα:

— ὦ! δὲν θὰ τὸ πράξετε, κύριε!

— Λοιπὸν θὰ μοὶ εἴπητε τὸ ὄνομα τῆς φίλης σας; ἡρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ ἐπιστρέφων.

— Ἀλλὰ...

— Τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτῆς... τῆς μητρὸς της.

— ὦ! πόσα ἀπαιτεῖτε!

— Ἀρνείσθε, εἶπεν οὗτος καὶ ἐβάδισεν ἐκ νέου πρὸς τὴν θύραν.

— Κύριε, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Ἐμμα ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

— Ὁμιλήσατε.

— Ἀδύνατον.

— Τότε...

Καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ κλείθρου τῆς θύρας.

— Ἰδοὺ λοιπόν, ἡ γυνὴ ἐκείνη... ἡ μήτηρ ἐκείνη... εἰμαι ἐγὼ! ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος γυνὴ καὶ πλήρης αἰδοῦς καὶ θλίψεως ἐγονυπέτησε καὶ πάλιν πρὸ τοῦ συζύγου της.

Ὁ κόμης ἐπὶ τέλους ἀνέπνευσεν ἔμαθεν ὅ,τι ἐπεθύμει. Ἡ νίκη αὕτη τῷ ἐστοίχισεν ἀκριβῶς, ἀλλ' ἦτο νικητὴς. Παρετήρησεν ἔτι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν κόμησσαν

μετὰ τοῦ αὐτοῦ ὀργίλου βλέμματος· μετ' ὀλίγον ὁμως ἡ ὀργή του κατηνύσθη, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἐξέφραζε θανασίμον θλίψιν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ τεσσαρακοντούτης, ὁ θεωρούμενος παρὰ πάντων τόσον ἀπαθής, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ῥῶς μικρὸν παιδίον.

Ἡ Ἑμμα ἔκλαιεν ἐπίσης, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν λυγμῶν της ἤκούοντο αἱ ἐξῆς φράσεις :

— Ἡμην μόλις δεκαεπταέτις . . . καὶ μόνη εἰς Παρίσιους . . . ἄνευ στηρίγματος . . . ἄνευ προστατοῦ . . . Εἰμαι πολὺ ἔνοχος, τὸ ἡξεύρω, τὸ σφάλμα μου εἶνε μέγαλον . . . ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἀξία συγγνώμης ; Τὸ ἐξiléωσιν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον.

Ἀκούσας ἐκεῖνος τὰς τελευταίας λέξεις ἀνέκραξε μετὰ φοβερῆς ὀργῆς :

— Λέγετε ὅτι ἐξiléωσατε τὸ σφάλμα σας ; Πῶς ; Τίνι τρόπῳ ; Ἀνεθρέψατε τὴν θυγατέρα σας, τὴν ἐβλέπατε καθημερινῶς, ἀπελαμβάνατε πᾶσαν τὴν εὐτυχίαν της μητρός, καὶ λέγετε ὅτι ἐξiléωσατε τὸ σφάλμα σας ;

— Τὴν εὐτυχίαν της μητρός ! ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ Ἑμμα, ἐγνώρισα τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν . . . ἐγὼ ; Ἐννοῶ εὐτυχὴ μητέρα ἐκείνην ἣτις κρατεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν θυγατέρα της, ὅταν αὕτη εἶνε εἰσέτι μικρά· καὶ ἀργότερον, ὅταν μεγαλώσῃ, νὰ κρατῇ ὑπερηφάνως αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρός, νὰ εὐφραίνεται βλέπουσα τὴν θυγατέρα της θαυματοζομένην διὰ τὴν καλλονὴν της, νὰ τὴν βλέπῃ θριαμβεύουσαν παντοῦ, ν' ἀκούῃ τοὺς παλμούς της καρδίας της, νὰ ἐπιτύχῃ τέλος τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ πρώτου ἔρωτός της ! Εὐτυχὴ μητέρα ἐννοῶ τὴν δυναμένην ν' ἀνακραῖξῃ ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου : « Ἰδοὺ τὸ αἷμά μου, ἡ ὑπαρξίς μου, αὕτη εἶνε θυγάτηρ μου ! » Ἐγεύθη ποτὲ τῆς ἡδονῆς αὐτῆς ;

— Ἐδικαιοῦσθ ; ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Ὅχι, ἐπανάλαβεν αὕτη. Καὶ ἤμην ἡναγκασμένη νὰ τὴν βλέπω κρυφίως, περιέμενον νὰ κοιμηθῇ διὰ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ. Ὁμιλεῖτε διὰ τὴν χάράν μου . . . Ἀ ! κύριε, δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῇτε τί ὑπέφερον.

Ὁ κόμης ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ὑπεφέρατε ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος μετ' ἀγανακτήσεως, τολμᾶτε νὰ λέγετε ὅτι ὑπεφέρατε ὑμεῖς ! ἡ ὁποία, ἂν καὶ παρέβητε τὰ καθήκοντά σας, χεῖρετε ὑπόληψιν ἐν τούτοις τιμίας γυναικός, ἔχετε τέλος τὴν ἀφοσίωσιν τῶν συγγενῶν σας.

Ἡ Ἑμμα ἔρριπεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα βαθείας θλίψεως, καὶ τῷ εἶπε διὰ φωνῆς, ἥς ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὴν λύπην καὶ τὴν τρυφερότητα :

— Ὁ ἔρως αὐτός, διὰ τὸν ὁποῖον ὀμιλεῖτε, ὁ ἔρως αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ μεγαλύτερά μου ἡδονή, ὑπῆρξε δι' ἐμὲ καὶ φοβερὸν μαρτύριον. Ὅταν ἐπανήλθατε ἐκ τῶν μακρυνῶν ταξιδίων σας, ἡ δυνήθην τότε νὰ σὰς γνωρίσω, νὰ σὰς ἐκτιμήσω, νὰ θαυμάσω τὴν εὐγένειαν καὶ τὸν ἱπποτισμὸν σας ! Τότε τὴν καρδίαν μου, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ἔτι αἰσθανθῇ παλλούσαν, ἀφιέρωσα καθ' ὁλοκληρίαν εἰς

ὑμᾶς, καὶ ὅσον παράδοξον καὶ ἂν εὐρίσκετε τοῦτο, εἰσθε ὁ πρῶτός μου, ὁ μόνος μου ἔρως !

— Ἀ ! σιωπήσατε ! σιωπήσατε ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Ὅχι, ἀφήσατέ με νὰ ὁμιλήσω, ἐπανάλαβεν ἐκείνη πλησιάζουσα. Πρώτην φορὰν σήμερον, μετὰ δεκαπέντε ἔτη, δύναμαι νὰ σοὶ ἀνοιξῶ τὴν καρδίαν μου. Μὲ ἐμέμφεσθε διὰ τὴν ψυχρότητά μου ; Ἀλλ' ἡ ψυχρότης μου αὕτη ἦτο ἡ βάσανός μου, ἡ τιμωρία μου ! Νὰ σὰς ἀγαπῶ . . . καὶ νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι εἰμαι ἀναξία δι' ὑμᾶς ! Νὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω ! Ἐννοεῖτε τώρα πόσον ὑπέφερον ; Σήμερον γνωρίζετε τὰ πάντα, μεταχειρισθῆτέ με ὅπως θέλετε, φονεύσατέ με ὀλίγον μὲ μέλλει ! Τὰς λέξεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀκαταπαύστως ἀνῆρχοντο ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὰ χεῖλη μου, τὰς λέξεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι μ' ἐπνιγον . . . θὰ δυνῶναι τέλος νὰ τὰς προφέρω ἀποθνήσκουσα : « Σὰς ἀγαπῶ ! . . . Σὰς ἀγαπῶ ! »

Ὁ κόμης παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ συμπαθείας καὶ τρυφερότητος. Τὴν ἡγάπα πολὺ, ἀλλὰ τὸ τραῦμα, ὅπερ ὑπέστη, τὸν εἶχε θανασίμως πληγώσει. Ἐπάσχε σκληρότατα, εἶχεν ἀπωλέσει τὰ πάντα ! Τὸ εἶδωλον, ὅπερ εἶχεν ἀναβιδάσει εἰς τοιοῦτον ὕψος, κατέπιπτε μετὰ φοβεροῦ κρότου, καὶ ἡ καρδία του οὐδὲν ἄλλο ἤσθαι νετὸ, ἢ τὴν ἀπογοήτευσιν.

— Χαῖρε, τῇ εἶπεν ἄνευ πικρίας καὶ τρυφερότητος καὶ μετ' ἀδιαφόρου σχεδὸν ὕψους. Πηγαίνω εἰς συνάντησιν τοῦ Λυσάνδρου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρον.

Ἡ Ἑμμα, κατόπιν τῶσων συγκινήσεων, εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσῃ τὴν μονομαχίαν, ἣτις ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ κυρίου Φρουασὺ τῇ ἀνέμνησαν τὰ πάντα.

— Δὲν θὰ μονομαχήσατε ! ἀνέκραξεν ἐκείνη.

— Τούναντίον, ἐπανάλαβεν ὁ κόμης ἡ ζωὴ μου τώρα εἶνε ἀπεχθεστάτη !

— Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ κύριος Ρίβες δὲν σὰς προσέβαλεν !

— Τὸν προσέβαλον ὁμως ἐγὼ καὶ πρέπει νὰ τὸν ἱκανοποιήσω.

— Ἐν τούτοις . . .

Ὁ κόμης τὴν διέκοψε λέγων αὐτῇ μετὰ τρυφερότητος :

— Μὴ ἀνησυχεῖτε ποσῶς διὰ τὴν θυγατέρα σας ὁ κύριος Ρίβες, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶ, δὲν θὰ διατρέξῃ κίνδυνον, σὰς τὸ ὀρκίζομαι καὶ οὐδέποτε παρέβην τὸν ὅρκον μου.

— Τότε σκοπεύετε ν' αὐτοκτονήσατε ! ἀνέκραξεν ἐκείνη. Ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς φονεύσῃ ὁ ἀντίπαλός σας.

— Πρὸς τίνα σκοπὸν καὶ διὰ ποῖον νὰ ζῶ πλέον ; εἶπεν ἀπλῶς ὁ κόμης.

Καὶ ὥς οὐδὲν νὰ συνέβῃ μετὰ τῶν τῶν ἐχαιρέτισε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλ' ἐκείνη ἔσπευσεν ἵνα τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ κόμης τὴν παρετήρησεν αὐστηρῶς καὶ τῇ εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς :

— Ἡσυχάσατε, τὸ ἀπαιτῶ !

Ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ, καὶ ὑπεχώρησεν. Οὗτος ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ στραφῇ, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐνῷ ἡ δυστυχὴς Ἑμμα ἔπιπτε λιπόθυμος.

[Ἐπταὶ τὸ τέλος].

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς καὶ δράσεως ἔργου, τῆς

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

Ὁ γερμανὸς συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου ΠΑΥΛΟΥΣ ΛΙΝΔΑΟΥ, τόσον ἐπιτυχῶς συνεδίασε τὴν ἀλήθειαν μετὰ τῆς τέχνης, ὥστε ἡ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν ἀρίστων μεταξὺ τῶν πολλῶν ἔργων τοῦ ἐπιφανοῦς μυθιστοριογράφου.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ » ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγγος Δρ. 2 (2,20)

« Τὰ Ἰουδαϊκά » ἥτοι ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς . . . Δρ. 2 (2,20)

Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου . . . Δρ. 3. (3,20)

« Χρυσόδετα » Δρ. 4

« Μαρ' Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 (55)

« Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Ἐπιτελέσεως », μυθιστορία Ἐσθὲρ Μαριέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 (1,70)

« Ἀττικά Νύκτες », Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου Δρ. 2 (2,20)

« Ὁ Διαβολὸς - Σίμων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

« Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον », μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νυάρ Δρ. 1,50 (1,70)

« Ζίλ Βλά », μυθιστόρημα Δρ. 5. (6)

« Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου : Σέργιο Πανίνης », μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2,20]

« Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ἐσθὲρ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

« Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγέρ », μυθιστορία Ἰουλιού Μαρού, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δ.α.χ. 3 (3,40)

« Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παριίων », μυθιστορία Pierr Zaccane Δρ. 4 (4,20)

« Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » καὶ « Ἡ ἄνυμφος μήτηρ » (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthour Arnold) Δρ. 3,50 (4)

« Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου » καὶ τὸ « ἄνθος τῆς Ἀλόης » (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ἰ. Φ. Σμῖθ. Δρ. 3,25 (3,75)

« Ματθόλδη » μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σόη Δρ. 7 8)

« Ἀντωνίνα », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετάφρασις Ἀλμπέρτου Ένυ λη, Δρ.3. (3,30)

« Λέων Λεόντης », μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 (1,80)

« Τὰ Δύο Ἄλγνα » Αἰμιλίου Ραβούργ, Δρ. 1,50 (2)

« Ἡ Ὠραία Παρισιή » λεπ. 60 (70)